

DE STER

HALFMAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Waarom, o God! ons 't leven ingestoten?

Job.

1 FEBRUARI 1931

No. 3

36e JAARGANG

GODS WERK EN GLORIE.

Ouderling Rudger Clawson, President der Twaalven, in den Zoutmeertabernakel, 4 Oct. 1930.

Ik heb in mijn hand de Paarl van Grootte Waarde, een heilig boekdeel. Het is een van de standaard-werken der Kerk, en de leerstukken, erin vervat, stroken volkomen met den heiligen Bijbel. Het titelblad luidt als volgt:

„De Paarl van Grootte Waarde: een bloemlezing uit de openbaringen, vertalingen en beschrijvingen van Joseph Smith, den eersten profeet, ziener en openbaarder voor de Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche Heiligen”.

Wat derhalve in dit boek staat is waarlijk een paarl van grootte waarde. Het werd gedeeltelijk vertaald door Joseph Smith den Profeet van perkament of papierriet, uit oude tijden, en bij een mummie ingesloten gevonden. Het is een geschrift dat de zorgvuldige aandacht der wereld wel waard is.

In dit boek komt een zinsnede voor, die alreeds aangehaald is in onze Conferentie en die ik voel te herhalen, waarin de Heere zegt:

„Dit is Mijn werk en Mijn glorie: te weeg te brengen de onsterfelijkheid en het eeuwige leven des menschen”.

Het was broeder Whitney, meen ik, die deze woorden onderstreepte en ook anderen hebben ze aangehaald. Welnu, broederen en zusters, laat mij u zeggen dat volgens mijne meening het hierbedoelde werk het grootste en meest gewichtige werk is dat God bezig is te doen. Waarom is het zoo uiterst gewichtig dat Hij teweege brenge de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch? Het is hierom: God Zelf is eeuwig, God is de „Vader van de geesten van alle vleesch”. Onze aardsche ouders verschaffen ons lichamen, en onze Hemelsche Ouders verschaffen ons geesten, en de geest en het lichaam, saamverbonden, vormen de ziel des menschen. Vandaar zijn de kinderen der menschen levende zielen.

Dit blijkt reeds van den beginne, van de dagen van 's menschen schepping. De Schriften zeggen: „God schiep den mensch uit het stof der aarde en blies in hem den adem des levens, en de mensch werd een levende ziel”. Nooit was hij een levende ziel tot op dat oogenblik. Wat was hij dan wel? Een levende geest, wiens woonoord in den hemel was. Maar toen het lichaam geschapen werd uit het stof der aarde, plaatste God den geest in het lichaam, en de mensch werd een levende ziel, een kind Gods. Het is niet te verwonderen dat God belang stelt in den mensch. Het is niet te verwonderen dat Hij zijne zaligheid verlangt.

SCHORT UW OORDEEL OP.

Wij hebben geen recht om een oordeel te vellen over het schema van het menschenleven voordat wij er zeker van zijn dat het voltooid is. Wij weten dat het heelal rondom ons eenvoudig in opbouw is, op weg naar de een of andere ver verwijderde — zullen wij zeggen afgeronde gebeurtenis? — in elk geval de eene of andere gebeurtenis; en wij vertrouwen dat zij goddelijk zal blijken. Maar dit weten wij: ze is in opbouw.

Ge kunt een boomgaard bezoeken in Juni. Ge bijt in een appel, en hij is bitter. Ge zegt dat het ongerijmd is te veronderstellen dat het een goed stuk werk is. Wacht tot September of October, oordeel dan. Zoo geloof ik dat wij het recht hebben, geloovig te vertrouwen op de wijsheid en de liefde Gods in den loop van dit volkomen orderlijke heelal, waarin wij ons bevinden, en dat wij geen recht hebben om hier een oordeel te vellen totdat wij er zeker van zijn dat het voltooid is. Wacht dan en oordeel wanneer ge wéét.

Minot J. Savage, *Life's Dark Problems*.

DE PERSOONLIJKHEID GODS.

Vrij veel menschen, die er niet bij nadenken wat het insluit, zijn geneigd om te veronderstellen, dat zij de bevindingen der moderne wetenschap aanvaarden wanneer zij zeggen dat de Oneindige niet persoonlijk kan wezen. Herhaaldelijk wordt mij gezegd: „Ik geloof in God, maar niet in een persoonlijk God”. Hij is een persoonlijk God of heelemaal geen God. Het woord „God” is zonder beteekenis als ge het persoonloos maakt. Wat sluit persoonlijkheid in? Het onontbeerlijkste in persoonlijkheid is zelfbewustheid; een wezen dat „ik” zeggen, „ik” denken kan, is een persoon. In dien zin geloof ik dat God niet alleen zelfbewust is, maar persoonlijk. Als God niet persoonlijk is, in den gewonen zin van dat woord zooals wij het onder ons menschen gebruiken, dan is Hij toch stellig niet *minder*; Hij is onzegbaar en oneindig méér. Hij is persoonlijk in onze beteekenis van dat woord en stijgt er boven uit.

Minot J. Savage, *Life's Dark Problems*.

DE PRESIDENTEN VAN ONZE ZUSTERSHULP- VEREENIGING.

No. 1 Emma Hale Smith.

(Voor de eerste vergadering in Februari. Feitelijk voor de 4de vergadering in Januari, maar volgens aanschrijven omgeruild).

Emma Hale Smith was de eerste Presidente van onze Zustershulpvereeniging en daarom zal een studie van haar leven zeer interessant voor ons zijn.

Zij werd den 10den Juli 1804, in Harmony, Pennsylvania, geboren. Zij was de dochter van Isaac Hale en leerde Joseph Smith in 1827 kennen, terwijl hij werkzaam was bij Mr. Josiah Stool, in Harmony.

Haar huwelijk.

Van haar huwelijk schrijft Joseph: „Gedurende den tijd dat ik daar werkzaam was, was ik in den kost bij een zekeren Mr. Isaac Hale, waar ik voor het eerst mijn vrouw zag, Emma Hale (zijn dochter). Op den 18den Januari 1827 zijn wij getrouwd, terwijl ik nog werkzaam was voor Mr. Stool. Tengevolge van mijn aanhoudend beweren dat ik een visioen gezien had, werd ik steeds vervolgd, en de familie van mijn vrouw's vader was zeer tegen ons huwelijk. Ik was daarom genoodzaakt ergens anders heen te gaan. Zoo vertrokken wij en huwden ten huize van Squire Tarbull, in South Bainbridge, New-York. Onmiddellijk na ons huwelijk verliet ik Mr. Stool, en ging naar mijn vader en werkte op de boerderij.

Emma Hale Smith

Emma nam het Evangelie aan zooals het aan haar echtgenoot geopenbaard was en werd gedoopt door Oliver Cowdery in Colesville, New-York, in Juni 1830.

Daarna deelde zij vreugde en zorgen met haar echtgenoot en onderging te samen met hem de vervolgingen van New-York, Ohio, Missouri en Illinois.

Emma was niet de eerste vrouw die het herstelde Evangelie aannam, maar zij was haar echtgenoot behulpzaam op verscheidene manieren. Zij werd eerst drie maanden na de organisatie der Kerk gedoopt. Zij was een vrouw met vele gaven en wie haar kenden wisten dat zij in groote mate de macht van leidsterschap bezat.

Openbaring gegeven voor eene vrouw :

Zij heeft de onderscheiding de eenigste vrouw te zijn voor welke een openbaring gegeven werd direct van den Heere.

En die openbaring is waard bestudeerd te worden.

Iedere zin is vol van beteekenis voor elke vrouw, hetzij echtgenoot of moeder: haar plichten, daar geschetst, zijn plichten voor allen die vrouwen zijn van rechtvaardige mannen. De waarschuwingen, aan haar gegeven, dienen door allen ter harte genomen te worden.

In deze openbaring (Leer en Verbonden Afd. 25) wordt zij eene „uitverkorene vrouwe” genoemd en wordt onder meer gezegd:

„En het zal u eveneens gegeven worden, eene verzameling van heilige liederen te maken, zooals het u gegeven zal worden, om in Mijne Kerk gebruikt te worden, want dat is Mij aangenaam. Want Mijne ziel scheidt behagen in het gezang des harten, ja, het lied der rechtvaardigen is Mij een gebed, en het zal met eenen zegen op hunne hoofden verhoord worden.”

Haar speciale opdracht:

Deze openbaring werd door middel van haar echtgenoot aan haar gegeven in Juli 1830. En wat een heerlijke opdracht voor eene vrouw! Want haar werd verteld dat het lied der rechtvaardigen den Heere een gebed is, en met eenen zegen op hunne hoofden verhoord zal worden. Ook blijkt hieruit dat het lied der rechtvaardigen evenzoo noodzakelijk is als het gebed in de Kerk en aan den huiselijken haard. Wij lezen echter niets meer van deze speciale opdracht tot 14 Sept. 1835, toen de Profeet in zijn dagboek aantekent met betrekking tot eene vergadering op dien datum door den Hoogen Raad gehouden: Het was verder besloten dat Zr. Emma Smith een keurbundel van gewijde liederen zou maken, volgens de openbaring, en dat Pres. W. W. Phelps werd aangewezen om ze te herzien en in orde te brengen voor de drukpers.

De tijd ging echter weder voorbij en op 27 October 1839 spreekt het dagboek van den Profeet weder van het Liederboek dat Zr. Emma samenstellen zou; en spoedig daarna werd een bundel uitgegeven.

De Zustershulpvereeniging georganiseerd:

Toen de eerste vereeniging van vrouwen voor vrouwen, de hulpvereeniging, opgericht werd door den Profeet Joseph Smith op den 17den Maart 1842, werd Emma Smith, zijne vrouw, als eerste President gekozen.

Deze positie vervulde zij met geloof, en haar bekwaamheid bleek uit hare succesvolle leiding van dit bijzondere pionierswerk voor vrouwen.

Geliefd door een Profeet van God:

Dat de Profeet zijn vrouw liefhad en eerde boven alle vrouwen zal niet één, die bekend is met de geschiedenis, ontkennen. Terwijl hij in ballingschap was wegens de vervolging van zijne vijanden, brachten eenige van zijn getrouwe vrienden Emma mede om hem te bezoeken. Luistert naar zijn eigen woorden: „Hoe heerlijk waren mijne gevoelens toen ik die getrouwe en vriendelijke kring ontmoette, op den avond van den elfden, op het eiland aan den mond van den modderpoel tusschen Zarahemla en Nauvoo: van welke onuitsprekelijke vreugde zwelde mijn boezem, toen ik op dien avond mijn geliefde Emma bij de hand nam, zij die mijn vrouw was, de vrouw mijner jeugd en de keus van mijn hart. Wat ging er veel in mij om toen ik voor een oogenblik overdacht wat wij zoo al doorgemaakt hadden, de moeite en zwaren arbeid, de zorgen en het leed, de blijdschap en troost, van tijd tot tijd, welke ons pad bedekt hadden en ons leven verzoet. O! wat een mengeling van gedachten vervulde mijn brein op dat oogenblik, zij is weer hier, mijn lieve last, mijn onversaagde, standvastige en onwankelbare, onveranderlijke, toegenegene Emma!”¹⁾

Haar tweede huwelijk:

Doch ten spijt van die groote liefde en dat mooie vertrouwen van den Profeet, hertrouwde zij drie jaar na zijn dood. Na het martelaarschap van haar echtgenoot werd het volk van zijn haarden verdreven door waanzinnig gepeupel. Toen de heiligen in 1846 uit Illiniois waren verdreven, verkoos Emma Smith in haar woning in Nauvoo te blijven, waar zij huwde met Lewis C. Bidamon op den 23sten Dec. 1847; de Rev. William Haney, een Methodist predikant, voltrok de huwelijksceremonie. Mr. Bidamon, die gewoonlijk bekend stond als Majoor Bidamon, maakte het *Mansion house* (dat door den Profeet als hotel gebouwd was) voor zijn familie in orde en woonde daar ongeveer 22 jaren met Emma als zijn vrouw. Omstreeks 1869 namen zij een gedeelte van het oude Nauvoo-huis in bezit, een steenen gebouw dat gedeeltelijk door de Heiligen gebouwd was voordat zij Nauvoo verlieten, en dat voor jaren als een ruïne bij den oever der rivier stond, de bezoekers aan het grootsche verleden herinnerende.

Majoor Bidamon knapte een gedeelte van het huis op en verhuisde er met zijn familie naar toe, en dit historische gebouw werd Emma's tehuis voor de rest van haar leven. Terwijl zij daar in het *Mansion house* woonde en later in het *Nauvoo house*, kreeg Emma dikwijls bezoek van bloedverwanten en vrienden uit Utah. Aan velen hunner scheen zij toe rusteloos en ongelukkig te zijn, maar zij toonde altijd een groote belangstelling voor de vrienden van haar eersten echtgenoot²⁾.

¹⁾ History of the Church, deel 5. bladz. 167.

²⁾ Biographical Encyclopedia, deel 1. bladz. 693.

Haar dood:

Zuster Emma stierf in Nauvoo, 30 April 1879, en bij haar verscheiden schreef de „Deseret News”: „Aan de oude leden van de Kerk was de overledene wel bekend, als een vrouw van meer dan gewone intelligentie en een krachtig karakter. Zij verkoos te Nauvoo te blijven toen de Heiligen naar het Westen trokken, en dientengevolge verloor zij de eer en de heerlijkheid, die haar hoofd gekroond zouden hebben als „de uitverkoren vrouwe”. Zij was de moeder van vier zonen: Joseph, de leider der secte die zijn naam draagt, Frederick (overleden), Alexander en David. Zij is nu in de andere wereld en wacht op den grooten dag van afrekening. Er is geen gevoel van bitterheid in de harten van de Heiligen jegens Zuster Emma Smith, maar alleen bekommernis over de richting welke zij navolgde. Moge haar overschot rusten in vrede.”

VRAGEN.

1. Vertel wat gij weet over de vrouw van Joseph Smith den Profeet.
2. Wat was haar leeftijd en rang of stand in het leven ten tijde van haar huwelijk?
3. Wat hebt gij te zeggen over afd. 25 van de Leer en Verbonden?
4. Lees die afdeeling voor de klas, langzaam en verstaanbaar.
5. Wat is de beteekenis van vers 3? Wordt deze begroeting in den Bijbel gebruikt? Waar? Verklaar het gebruik in den Bijbel.
6. De Profeet verklaarde dat „de uitverkiezing beteekent uitverkoren te zijn om een zeker werk te doen, etc.” Hoe werd deze uitdrukking in Emma's leven bewaarheid?
7. Leefde zij naar deze uitverkiezing?
8. Wat is uw liefste vers in deze openbaring?
9. Wat leest gij over Emma's karakter in vers 5?
10. Vertel wat de verzen 14 en 15 voor U beteekenen.
11. Op welke manier zou deze openbaring toegepast kunnen worden op alle vrouwen?
12. Welke les kunnen wij heden, gehuwd of ongehuwd, daaruit leeren?

Ontleend aan de *L.D.S. Biographical Encyclopedia*.

Deel 1 bladz. 693. Vertaald door Agatha Hornes.

EEN GROOTBOEK EN EEN GROOT BOEK.

Wij houden niet van woordspelingen en zijn het volkomen eens met den ouden dr. Johnson, die eens uit volle overtuiging en met vriendelijke ironie opmerkte, dat „a man who makes a pun ought to be punished” (deze woordspeling is onvertaalbaar).

En nu willen wij dan hier op het voetspoor van den ouden Johnson even neerschrijven, dat de Bijbel een grootboek is en een groot boek. Een grootboek, omdat er bij nauwgezette en waarachtig deemoedige studie uit te leeren valt wat de werkelijke, absolute eindwaarde is van de wenschen en daden der menschen, maar ook omdat het omtrent de waarde van zooveel in het leven dat begeerlijk schijnt, doch zonder werkelijk, blijvend heil ook

voor den innerlijken mensch is, het juiste inzicht vermag te schenken.

En dan is de Bijbel een groot boek. Het is, om nu eens een volstrekt niet als denigreerend bedoelde sportterm te gebruiken, een recordboek. Geen werk is in zoovele talen en dialecten vertaald, in zoovele verschillende uitgaven in bijna iedere taal, in zooveel formaten, spellingen en variaties van de pers gekomen. De grootste kunstenaars hebben door de eeuwen heen hun gaven, hun inspiratie, hun beste krachten aan de verlichting van het Boek der Boeken gewijd. De Italiaansche musea bevatten tal van meesterstukken die de Schrift in beeld brengen; Rembrandt's Bijbelsche voorstellingen behooren tot het beste wat wij van dien tovenaer met naald en penseel bezitten. Als later — wat vroeger al zoo vaak gebeurd is — beschavingen verdwijnen, volken in de verstrooïing gaan en hun eigenste eigenheid: hun *gesproken* taal, verdwenen is, zal men met behulp van Bijbelvertalingen hun taal — minus de uitspraak en de intonaties — kunnen reconstrueeren. De Bijbels van thans zullen daarom de documentaire getuigen van onzen tijd zijn in een verre toekomst. Het zullen zwiigende getuigen zijn; maar dat zwijgen zal intelligent, verheven en welsprekend wezen.

Als middel om vreemde talen te leeren, is de Bijbel een probaat middel; en Gladstone, die zoovele talen kende, begon altijd met den Bijbel in de te veroveren taal door te lezen. In hoevele dialecten van onzen Oost de Bijbel of afzonderlijke Bijbelboeken reeds zijn overgezet, weten we niet. Wél weten wij, dat die vertalingen de betrokken inlanders nader tot ons, en ons nader tot hen hebben gebracht.

Er is over den Bijbel meer gesproken, geschreven, gecommentarieerd, geëxegetiseerd dan over welk ander boek ter wereld. Een knap predikaanthoogleraar, die zijn kasten vol had met zulke commentaren enz. vermaakte er zich wel mee een Bijbel op tafel te leggen en er dan een muur van toelichtingen, uitleggingen en bewerkingen omheen te bouwen.

„Nou is die weg; niet meer te zien”, placht hij dan te klagen, en met een citaat uit Shakespeare (wij weten niet in welk verband en waar de Zoete Zwaan van den Avon het gebruikt had) sloeg hij dan den muur van uitleggingen weg en ziet: de Bijbel was er weer.

De Bijbel. . . . en record-boek omdat de hoogste prijs, ooit voor eenig gedrukt boek betaald, neergeteld is voor een Gutenberg-bijbel.

De Bijbel is dus een grootboek en een groot boek.

N. R. C.

Ja, wat men zoo als *weten* groet!
 't Kind wordt niet bij zijn rechten naam geheeten,
 De weinigen die hun verlicht verstand,
 Hun rijk gemoed, niet voor zichzelf bewaarden,
 Maar 't grauw hun meening en gevoelens openbaarden,
 Zijn van oudsher gekruisigd en verbrand. . . .

Goethe, *Faust*.

WILT GIJ OP ZENDING GAAN ?

De »Mormoonsche« Kerk is bij uitstek een zendingskerk: de zendingsgeest brandt in hare leden.

»Waar Gij wilt, daar ga ik naar toe, o Heer!
 'k Zal trekken langs heg en langs steg;
 'k Zal doen hetgeen Gij wilt dat 'k doe, o Heer!
 'k Zal zeggen wat Gij wilt dat 'k zeg!«

Op zending gaan gaat met groote opofferingen gepaard, opofferingen blijmoediglijk gemaakt. Denken wij hier alleen maar aan de geldelijke: duizenden guldens worden er jaarlijks op het zendingsaltaar gelegd.

Op zending willen? Ja, zegt ge misschien, willen wel, maar kunnen? Sjonge, de tijden zijn lang niet rooskleurig, het geld rolt niet zoo vlot.....

Maar weet ge wel, dat ge dan toch nog zendingswerk kunt doen? In weerwil van de algemeene slapte?

Ge kunt »DE STER« naar vrienden en verwanten laten sturen, een jaar lang of langer. En dat hoeft maar enkele guldens te kosten. Drie gulden per jaar voor het binnenland, vier voor het buitenland.

De STER! Trouwe zendelinge sinds 35 jaar!

Laat haar voor U spreken, laat haar voor U prediken, terwijl U thuis blijft, terwijl U op Uw werk zijt.

Een treffend leiderswoord, een leerzaam artikel, een mooi gedicht, een aardig verhaaltje, een leuk rijmpreekje..... Wie weet wat het oog boeien, het hart raken zal!

Zend ons naam en adres met de drie of vier gulden, en wij zorgen voor de rest. Desgewenscht zenden wij aan het nieuwe adres bericht, dat door Uwe welwillendheid ons tijdschrift daar bezorgd wordt.

Vier en twintig visites per jaar!

Vier en twintig visites van een ervaren zendelinge!
 Wacht niet, draal niet. Schrijf ons nu.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: PIETER VLAM

VAN DE REDACTIE.

Een inwendig Godsrijk noodzakelijk tot zaligheid.

Onze zendelingen prediken een uitwendig Godsrijk of Kerk, een volmaakte organisatie met Apostelen, Profeten, Herders, Leeraars, Diakenen, behulpzels enzovoort, door Paulus het lichaam van Christus genoemd, en verkondigen op grond van de Schriften dat het noodzakelijk is tot deze organisatie te behooren.

Dit schijnt in te druischen tegen de woorden van den Heiland tot de Farizeën (Lukas 17: 20 en 21):

„Het Koninkrijk Gods komt niet met uiterlijk gelaat. En men zal niet zeggen: Ziet hier, of ziet daar! Want, ziet, het koninkrijk Gods is binnen ulieden.”

Heeft men nu met muggenzifters te doen, die men den mond wil stoppen, dan zou men eenvoudig kunnen zeggen, dat „uiterlijk gelaat” beteekent „uiterlijk vertoon” en dat „binnen” ook „onder” beteekenen kan, (zie kanteekeningen) en dat men derhalve dezen tekst ook als volgt kan lezen: „Verwacht niet dat het uitwendige Koninkrijk Gods komen zal, want het is reeds onder ulieden”. Zoo'n ontwijking is soms te rechtvaardigen waar men geen „paarlen voor de zwijnen” wil werpen.

Maar wil men zuivere geestelijke verlichting brengen, dan houde men zich aan de andere beteekenis, dat namelijk „het Koninkrijk Gods niet zichtbaar komt — het is binnen ulieden.” Want deze schriftwoorden drukken een diepe waarheid uit. De koninkrijken der wereld kwamen door uiterlijke veroveringen, maar heel iets anders maakt het Godsrijk mogelijk, iets dat geboren moet worden (ontkiemen) in elken onderdaan. Er kan geen Godsrijk *buiten* ons zijn tenzij er eerst een Godsrijk *binnen* ons is.

Van dit „iets” een nauwkeurige omschrijving te geven, wie zou het kunnen? Christus trachtte het te benaderen toen Hij zeide: „De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar ge weet niet vanwaar hij komt, en waar hij heengaat; alzoo is een iegelijk, die uit den geest geboren is” (Joh. 3: 8). En als de Heiland zich met een vergelijking behelpt, mogen wij dan verwachten dat Zijn discipelen een betere verklaring zullen geven? „Wedergeboren zijn” en „uit den geest geboren zijn” zijn lievelingsuitdrukkingen waarmee men deze verandering omschrijft. Paulus

spreekt van een „kruisigen en begraven van den ouden mensch”, en een „aandoen van den nieuwen”, van den „dood overgaan tot het leven” en dat Christus „een gestalte” in ons moge verkrijgen. Minder dichterlijk spreken wij heden ten dage van „een getuigenis van het evangelie”.

Het eeuwige leven kan ons niet van buiten af opgedrongen worden: het moet van binnen in ons opspringen. Het menschelijk harte is de eenige plaats waar de zaligheid van zijn eigenaar of eigenares kan beginnen. Dat is de ware beteekenis van de uitdrukking: „het Koninkrijk Gods is binnen ulieden”. Het is een figuurlijke uitdrukking, het is beeldspraak. Het Koninkrijk Gods, de organisatie van koning, ambtenaren en onderdanen, kan niet letterlijk in iemands hart wezen, maar wel de onzichtbare geestelijke kracht die de wordingskracht en stuwkracht der organisatie is. Het is het beginsel van het rijk, niet het rijkzelf dat Christus zegt „is binnen ulieden”. Niemand kan in het Godsrijk wezen tenzij het beginsel van dat rijk eerst in hem zij. Het Godsrijk komt daarom niet met uiterlijk vertoon, maar sluipt ongezien en ongehoord het menschelijk harte binnen, maar — niet ongemerkt.

Ook buiten de Kerk van Christus zijn er velen die van een gemoedsverandering spreken, die „in het hart gegrepen zijn” of hoe zij het ook mogen noemen. De vraag is echter, zal die persoon, die zoo'n verandering ondergaan heeft, zich met het uitwendige Koninkrijk Gods zoeken te vereenigen, het rijk dat „onder ulieden” is, of zal hij zelfgenoegzaam blijven teren op de eigen intieme ondervinding? Zal hij niet terstond zich trachten aan te sluiten bij geestverwanten en zich wijden aan den opbouw van het uitwendige Godsrijk, „tot opbouwning des lichaams van Christus”?

Een uitwendig Godsrijk noodzakelijk tot zaligheid.

* Maar veronderstel nu dat iemand zich bij de Kerk van Christus aansluit zonder bekeerd te zijn. Het kan gebeuren dat een jongeman zich laat doopen, naam-Mormoon wordt, bijvoorbeeld omdat het meisje zijner keuze niet met een niet-Mormoon in het huwelijk wil treden. Een tijdlang onderhoudt hij, althans voor het oog, de geboden, en wint het vertrouwen meer en meer. Hoelang dat spelletje duren zou, doet er niet toe. Hij is *in* de Kerk, *in* het Koninkrijk Gods, maar behóórt hij er toe, maakt hij er deel van uit? Niet meer dan de wolf in de schaapskooi een schaap is, hoe zorgvuldig hij ook vermomd is met een wolvacht. Het Koninkrijk Gods is niet in zijn hart, niet binnen hem, zoodat het ook niet buiten hem zijn kan, niet om hem heen. Zijn uitwendige handelingen baten hem niets. Zoo iets is helaas geen puur verzinsel. Het gebeurt nu en dan. Niet iedere Ananias en niet iedere Saffira valt terstond dood, al ontloopen zij hun straf niet.

De ware bekeerling echter, de „wedergeborene”, die „van den dood overgegaan is in het leven”, die „een getuigenis van het

Evangelie" heeft, ontdekt dat hij niet langer thuis hoort bij wereldsche menschen. In de Schriften heet het dat hij niet langer van de wereld is. Zijn levensidealen zijn veranderd, hij ziet met nieuwe oogen. En hij zoekt omgang met geestverwanten, hij wil met hen meewerken, hij wil iets doen om het Evangelie te verspreiden.

Veronderstel echter dat hij zich niet bij zijn geestverwanten in actief samenwerken zou aansluiten. O, het gebeurt — jammer genoeg. Het beeld van het Koninkrijk, dat de geest in zijn hart geprent heeft, kan men dan vergelijken bij het beeld dat de zon doet ontstaan op de proef van den fotograaf. Wordt dat beeld „ontwikkeld", dan komt er een duurzaam portret, maar blijft het onontwikkeld, dan vervaagt het langzamerhand totdat het onherkenbaar is. Een koninkrijk in het hart kan onmogelijk lang bestaan zonder het corresponderende uitwendige koninkrijk van edele gedachten, omgezet in daden.

Het uitwendige Koninkrijk Gods is noodzakelijk tot zaligheid, voor de ontwikkeling van hem in wien het inwendige rijk gevestigd is en bestendig blijft én voor de uitbreiding van dat rijk tot anderen. De mensch kan niet lang een Robison Crusoe wezen. Afzondering bevordert zijn vooruitgang niet bijster veel. Hij heeft de „gemeente", de gemeenschap nodig. Welke gemeenschap? Niet de buitenkerkelijke groepen, hoewel die beter zijn dan een kluzenaarsleven, maar de ideale gemeenschap — des hemels ideaal voor de aarde — de Kerk of het Koninkrijk Gods.

Paulus erkende haar zegenenden invloed, haar noodzakelijkheid, toen hij verklaarde (Efeze 4) dat zij er was „tot de volmaking der heiligen. tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus, totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot eene volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus". En dat de mensch nooit tot die volheid geraken kan buiten de Kerk blijkt ten duidelijkste uit de Schriften. Dat het Koninkrijk in onvolmaakte handen is, zegt niets. Het is de beste, de eenigste gemeenschap die geschikt is, het in het menschenhart geplante Koninkrijk Gods tot volheerlijke verwezenlijking te brengen.

K.

Overtreding en Verzoening.

Christus' verzoening, Adams overtreding verrekenend, bracht verlossing van den val, te niet doend de kwade gevolgen dier overtreding, bewarend hare goede gevolgen, en die krachtadig makend voor 's menschen eeuwig welzijn. De Val is evenzoowel een onafscheidbaar deel van het Evangelie als de Verlossing dat is. Beide zijn noodzakelijk, en beide waren vóórverordineerd. De ééne bereidde den weg voor de andere. Ware er geen val geweest, dan had er geen verlossing kunnen zijn, om de eenvoudige reden dat er dan niets te verlossen zou zijn geweest.

Orson F. Whitney.

DE RUSTDAG OF SABBAT

James H. Anderson.

(Vervolg van bladzij 31.)

Dexe extra-sabbatsdagen zijn aan niet den minsten twijfel onderhevig, want Leviticus 23 gebiedt ze den kinderen Israëls in menigte, behalve de week der sabbaten en een specialen dag, waarop de verzetbare Sabbaten rusten. De eerste, de achtste, de tiende en de vijftiende dag van de zevende maand waren, zoowel als andere dagen, door den Heere als Sabbaten gesteld. Hier zien wij dus weer licht gebracht in verwarring: de Sabbat is de dag des Heeren, de rustdag van Zijn kinderen, en Hij maakt gebruik van Zijn goede recht om dien dag in te stellen en Zijn volk bekend te maken hoe die gehouden moet worden. Hij eischte van het oude Israël meer dan één dag uit de zeven voor een Sabbat, gelijk Hij daartoe het volste recht bezat. Dit feit alléén reeds toont nadrukkelijk, dat het vierde gebod slechts een gedeelte is van de Bijbelsche wet aangaande den Sabbat en dat hij die aandringt op een eigenmachtige zevendaagsche verdeeling het woord des Heeren niet volkomen weergeeft, en gelijk staat met de overtreders Zijner wet, omdat hij haar ongehoorzaam is.

Nog iets over de zevendaagsche rekening.

Indien er geen buitengewone sabbaten geweest waren om haar te veranderen, en indien de eerstgenoemde dag in Leviticus 23 in geregelde volgorde de zevende sedert de schepping geweest was, konden wij dan de zevendaagsche verdeeling berekenen van den tijd af dat de wet van Mozes gegeven werd tot op den huidigen dag toe? Tot de wet en de getuigenis:

Er had een merkwaardige gebeurtenis plaats bij de inneming van het beloofde land door de kinderen Israëls. Zooals wij lezen in Jozua 10:13, dat zon en maan bijna een ganschen dag stil stonden. Ga nu rekenen. Werd die dubbele dag voor één of voor twee dagen gerekend?

In Genesis worden avond en morgen gerekend als de dag. Volgens dien regel moest derhalve die dubbele dag, waarvan Jozua spreekt, één dag zijn, en toch is hij twee dagen wat den tijdsduur betreft. Maar er is nimmer een dag aan dien gelijk geweest, zoo meldt de Bijbel, waarom het geen dag was die tot de zeven behoorde wat den tijd betreft, volgens de rekening van Genesis. Welnu, eischte de Heere van de kinderen Israëls, dezen dubbelen dag als één dag te rekenen, en op deze wijze den eersten dag der volgende week te brengen op de plaats van den laatsten dag der voorgaande week, of drong Hij er op aan dat zij dien achten-veertig-uren-dag als twee dagen zouden rekenen, en aldus maken dat de zesde dag op de plaats van den zevende komen zou? Of liet Hij het vraagstuk onaangevoerd? Gij die u houdt aan de

zevendaagsche verdeeling, komaan en spreek de waarheid. Zeg mij wat de Heere ermee deed, of wat de kinderen Israëls deden. Gij weet het niet, en kunt het ook niet uitrekenen.

Zoo ge ooit terecht gewezen wenscht te worden, zult ge het directe gebod des Heeren dienen te erkennen, want Hij is een „Heer ook van den Sabbat”. Hier, wederom, hebben wij het einde van de verwarring. De Heere moet zeggen welken dag Hij verkiest dat wij heilig zullen houden, want tenzij de Heer spreekt, kan de mensch het niet weten: hij kan het niet door berekening te weten komen. Zelfs kan de joodsche zevende dag een vierde, vijfde of zesde dag wezen in de geregelde week van de schepping. Wie zal het zeggen.

Maar geeft de Bijbel na de dagen van Mozes dan geen bepaalde aanwijzing betreffende den aannemelijken sabbatsdag des Heeren? O ja! De geschriften van het Nieuwe Testament zijn heel duidelijk op dit punt. Door zijn persoonlijke bediening en voorbeeld hield de Heere Jezus onmiddellijk na Zijne opstanding Zijn sabbat met Zijne discipelen. Volgens onze tegenwoordige tijdrekening was het de eerste dag der week (Joh. 20:26). Dat is onze Zondag. In het begin der wereldgeschiedenis had de Heer den Sabbatsdag geheiligd; het was de zevende dag nadat Hij het scheppingswerk begonnen was, en op lateren datum gaf Hij het gebod om dien te houden. In de werkelijke opening van Zijn werk als Redder heeft Hij wederom Zijn Sabbat geheiligd, en ditmaal op den eersten dag der week. Zijne discipelen konden onder deze omstandigheden niet falen. Zijn wil te verstaan, en dus hielden zij daarna den dag des Heeren op Zondag (Hand. 20:7; I Cor. 16:2). Het geven van de groote openbaring op den dag des Heeren aan den beminden discipel Johannes kenmerkte de latere Zondag-sabbatviering als aangenaam voor God.

In zijn veronderstelde strikte zevendaagsche verdeeling cijfert de volger van die theorie de eerste Christenen en ook de eerste Apostelen, ja, den Heere Zelf weg, als in dwaling zijnde aangaande den dag dien Hij als Zijn Sabbat vieren moet. En de volger van die theorie gaat terug tot den tijd van Mozes om te ontdekken dat hij zelfs in de wet, die in Christus vervuld is, geen rechtvaardiging vindt. Voorwaar 's menschen onzekere berekening is het einde van de verwarring niet. De Sabbatsdag des Heeren is door Hem ingesteld en aangewezen, maar niet door zwakke en toch vaak verwaande menschen.

In de bedeeling van de volheid der tijden zijn de heiligen niet ontbloot van een zeker en vast woord aangaande dit onderwerp, een openbaringswoord dat strookt met de geschriften van het Nieuwe Testament. In dezen tijd heeft God wederom Zijn Sabbat aangeduid: onzen tegenwoordigen Zondag. Het was Zijn recht, zoowel in deze dagen als in vroegere eeuwen om dit te doen, en Hij heeft er ook gebruik van gemaakt. Wie de eenvoudige

waarheid verstaat, dat het recht om den Sabbat aan te wijzen den Heere toekomt, zal het ook aan Hem overlaten; en daar de Heer van den Sabbat de zaak uitgemaakt heeft, zal de wijze zich verheugen en Zijn gunst en zegeningen zoeken door Hem in geest en waarheid te dienen.

EVANGELISCHE VRAGENBUS.

Vraag:

Is de Bijbel vóór of tegen het Spiritisme? Is het aanbevelenswaardig?

Antwoord:

1. Wordt met het spiritisme kortweg verstaan: het geloof aan de gemeenschap met de geesten der afgestorvenen, dan vinden wij den Bijbel tegen zulk een „geloof” of misschien nauwkeuriger gezegd: tegen de practijk van zulk een geloof. Reeds in Deuteronomium (11:10 en 11) leest men:

Onder U zal niet gevonden worden, die zijnen zoon of zijne dochter door het vuur doet doorgaan, die met waarzeggerijen omgaat, een guichelaar, of die op vogelgeschrei acht geeft, of toovenaar, of een bezweerder, die met bezweringen omgaat, of die eene waarzeggenden geest vraagt, of een duivelskunstenaar, of die de dooden vraagt.

Hiertegen wordt door sommige spiritisten aangevoerd, „O, maar wij vragen de dooden niet, zij komen zonder gevraagd te worden naar ons toe”, doch dat dit een redeneering is die geen steek houdt, behoeft geen betoog. Seance houden, „aanzitten” en wat dies meer zij, is in den breeden zin des woords vragen aan de dooden.

Jesaja onderstreept wat Mozes hieromtrent zeide:

„Wanneer zij dan tot ulieden zeggen zullen: Vraagt de waarzeggers en duivelskunstenaars, die daar piepen, en binnensmonds mompelen; zoo zegt: Zal niet een volk zijnen God vragen? Zal men voor de levenden de dooden vragen?”

2. Van bijbelsch standpunt is dus het spiritisme verre van aanbevelenswaardig. En wat zegt de gezonde rede? Dat het zeer twijfelachtig is dat onze afgestorvenen zich langs dezen weg kenbaar maken, dat zij maar een, twee, drie op het verlangen van Jan, Piet en Klaas gereed staan om allerlei mededeelinkjes te doen, die veelal langs „natuurlijke” wegen hadden kunnen verkregen worden. God verbiedt hier het vragen aan de dooden — het ligt haast voor de hand dat er daar een verbod bestaat tegen het spreken met de levenden, tenzij Hijzelf een boodschap heeft en een boodschapper zendt. „Zal niet een volk zijn God vragen?” De geesten die ongezonden trachten te spreken met de levenden

zijn de ongehoorzamen. En daarvan zijn er een massa aan gene zijde. „De groote draak, de oude slang, welke genaamd wordt duivel en Satanas, die de geheele wereld verleidt, hij is geworpen op de aarde, en zijn engelen zijn met hem geworpen (Openb. 12:9).

Ze vertellen waarheden: zeer zeker. Acht, negen, tien waarheden als het noodig is, om den leugen ingang te doen vinden. Met eerlijke beuzelingen zijn velen om den tuin geleid.

Een ander gezichtspunt. Stellen wij ons aardsche bestaan als een kamer voor en de gemeenschap met de dooden als een telefoon-toestel. Wij krijgen mededeelingen van onbekenden, gevraagd of ongevraagd, het maakt geen verschil. Wie onzer is nu gewillig zich door de sprekers aan „het andere einde” van den telefoon te laten leiden? En wie zegt dat die sprekers alles zooveel beter weten dan wij? Dat zij met allerlei geheimpjes op de hoogte zijn, dat zij enkele heel goede mededeelingen doen, bewijst nog lang niet dat zij geschikt zijn onze geestelijke leiders te wezen of dat ze zijn wie zij voorgeven te zijn. Wie denkt dat beslist alleen hij en een overledene van een bepaalde zaak afweten, maakt alreeds een groote fout.

Ieder uur zijn er geesten om ons heen, die vele onzer geheimen kennen. En een leugenachtige geest zal niet aarzelen zich voor een bepaalden overledene uit te geven en zijn bewering bewijzen met het openbaar maken van het geheimpje. Dat strookt volkomen met het duistere gedoe van „den overste van de macht der lucht, van den geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid”. (Efeze 2:2).

Er is meermalen op gewezen dat langs den weg van het spiritisme niets tot de aarde is gekomen, dat overtreft wat onze beste dichters en schrijvers gegeven hebben. Wil men sommige „mededeelingen” gelooven, dan moet men de conclusie trekken dat onze Vondels en Shakespeares daar ginder plotseling een tuimeling van belang gemaakt hebben en hun werk op aarde niet meer benaderen kunnen. Want wat ons wordt voorgezet, als gekomen van hunne hand, is prullewerk, ten eenenmale dien dichters onwaardig.

Neen, wij kunnen het spiritisme niet aanbevelen.

PRIESTERSCHAPSVERGADERING.

3 Febr. Het Hoofd. Kolossensen 1:13—23.

10 „ Barmhartigheid aan den grootsten zondaar.

1 Timotheus 1:12—17.

17 „ De omkeer. Titus 3:1—8.

24 „ Open.

Stap voor stap, sinds het begin der tijden,
Zien wij den mensch gestadig voorwaarts schrijden,

Whittier.

ROTTERDAMSCH E DISTRICTS CONFERENTIE.

De 22ste Februari is voorloopig vastgesteld als Conferentie-dag van het Rotterdamsche District. Met het oog op eenvormigheid met de andere zendingen in Europa worden alle Districts-Conferenties dit jaar later gehouden dan in vorige jaren.

Het volgende Ster-nummer zal nadere bijzonderheden bevatten.

Verplaatst en Benoemd.

Ouderling Wilson Poulter is van Haarlem naar Den Haag verplaatst; Ouderling Gerard J. Klomp van Gouda naar Haarlem; Ouderling Johannes van Katwijk van Den Helder naar Gouda; Ouderling Albert J. Aardema is van Schiedam verplaatst naar Haarlem als Gemeente-leider aldaar; Ouderling Fred M. Weenig is van Haarlem geroepen naar het Hoofdkantoor.

Ontslagen.

Ouderlingen Kenneth R. Judd en Don M. Wakefield zijn eervol ontslagen van hun zendingswerk hier te lande, en per trein vertrokken naar Cherbourg (Frankrijk). Van daar gingen zij den 29sten December per *s. s. George Washington* naar hun geboorteland terug. Ouderling Judd was in den laatsten tijd werkzaam te Den Haag, en Amsterdam was Ouderling Wakefield's laatste arbeidsveld.

D. M. Wakefield

K. R. Judd

INHOUD.

Gods werk en glorie	33	Een inwendig Godsrijk noodzakelijk	41
Schoot uw oordeel op.	34	Een uitwendig Godsrijk noodzakelijk	42
De persoonlijkheid Gods.	34	De Rustdag of Sabbat (vervolg)	44
De Presidenten van onze Zustershulpvereniging	35	Evangelische Vragenbus	46
Een grootboek en een groot boek	38	Priesterschapsvergadering.	47
Wilt gij op zending gaan?	40	R'damsche Districts Conferentie	48
Van de Redactie :		Verplaatst, benoemd en ontslagen	48

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending, Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent.